

தாய் சிக்கன் , தந்திரிச் சிக்கன் , பட்டர் சிக்கன் , சிக்கன் பரி, கிட்னி பிரைஸ் மால் சிக்கன் , நண்டுக்கறி, இறால் குழம்பு, இறால் பிரட்டல் , கணவாய்ப் பிரட்டல் , சூறாக் குழம்பு, சூறாப் பொரியல் , ஆட்டாக் கால் குழம்பு, ஆட்டு இறச்சைச் சிக் குழம்பு, ஆட்டிறச்சைச் சிப் பிரட்டல் , உருளகைக் கிழங்குப் பிரட்டல் , மரவள்ளிக் கிழங்குப் பிரட்டல் , சமோதி, பச்சை மிளகாய் சம்பல் , சிவத்த மிளகாய் சம்பல் , கொத்தமல்லித் துவையல் , இடியப்பம் , பிட்டு, நடுலுல்ஸ் , மரக்கறி நடுலுல்ஸ் , பரிநகரிக் குத்தரிசிச் சோறு, ஜஸ்மின் அரிசிச் சோறு, பஸ்மதி அரிசிச் சோறு, பிரியாணி...

இதை எல்லாம் ஏன் இங்கே வரிசைப் படுத்துகிறேன் என்று பார்க்கிறீர்களா? ஒருவனே சமையல் குறிப்புகள் எழுதும் நோக்கமா என ஜயப் படுகிறீர்களா?

பயப்படாதீர்கள் அப்படியான அஜீரண வலகைகளை நான் செய்யப் போவதில்லை. பிறகு எதற்காக என்றாக் கிறீர்கள்? பின்னர் சொல்கிறேன்.

எனக்கு அருகில் இருந்த பொதுமகன் நளிந்து வளந்து நிறையவே சிரமப் பட்டாக் கொண்டிருந்தார். அவரின் இவ்வாறான அசைவுகளால் மடையில் நடந்து கொண்டிருந்த அரங்கேற்றத்தில் என்னால் அதிகம் கவனம் செலுத்த முடியாமல் இருந்தது. மரியாதை நிமித்தம் மிகப் பொறுமையாக பசோமல் இருந்தேன். ஆனால் வரவர பொதுமகனின் அசைவுகள் அதிகமாகிக் கொண்டே போனது. ஒரு கட்டத்தில் மடையில் நடக்கும்

அரங்கு நேற்ற முத்திரைக்கான அசைவுகளை விட இவரது அசைவுகள் அதிகமாகி விடும்மோ என்ற பயம் எனக்கு வந்து விட்டது.

பொறுமையை இழந்து விட்டிருந்தனே.

„ஏன் என்னாச்சு?’ நிகழ்ச்சிக்கு இடையீற்று வராத வண்ணம் பொதுமகனைப் பார்த்து மெதுவாகக் கேட்டனே.

„ஒன்றும் இல்லலை’ என பொதுமகன் கண்களால் ஜாடகை காட்டினார்.

„பிறகு எதுக்கு இருக்கையில் இருந்து அங்கயும் இங்கயும் நளினிந்து கொண்டிருக்கிறீங்கள்?’

„கொஞ்சம் கபிட இறுக்கிப் போட்டன்’

அரங்கு நேற்றத்திற்கு வந்திருந்தவர்களுக்கு மதிய உணவு தந்திருந்தார்கள். வளெளித் தட்டின் நடுவே வாழை இலை போட்டு அதன் மலே சோறு பரப்புவதை அவற்றைச் சூற்றி ஒன்பது வளெளிக் கிண்ணங்களில் விதவிதமான கறிகளூடன் வடகம், அப்பளம், மோர் மிளகாய்ப் பொரியலுடன் வடை, பாயாசம் என மதியச் சாப்பாடு பலமாக இருந்தது.

அதைத்தான் பொதுமகன் கொஞ்சம் கபிடவா இறுக்கிப் போட்டார் எனப் புரிந்தது.

காற்றில் ஏதோ ஒரு வாடை. பொதுமகனின் உபயமமோ? ஐயம் கொண்டு அவரைப் பார்த்தனே.

„மபிச்சுக் காற்று உள்ளே போகாமலும், வளெளியே வராமலும் சரியான கஸர்மா இருந்தது. ஏவறை விட்டாப் போலதைன் ஆறுதலா இருக்கு’

பொதுமகன் ஏப்பம் விடவும் இடவைளே வரவும் சரியாக இருந்தது.

மண்டபத்திற்கு வளெளியே பலவிதமான ககேக்குகள், தநீர், கோப்பி, குளிர் பானங்கள் என அமரர்களமாக இருந்தது. அவற்றிற்கு நடுவே பொதுமகனின் நடமாட்டம் திரிந்தது. என்னகை கண்டவூடன் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பைக் காட்டி விட்டு அவர் தனது கடமையிலேயே கண்ணாக இருந்தார்.

மண்டபத்திற்கு வளெளியே நிற்கையில் குளிர் காற்று இதமாக இருந்தது. காற்றும் சூத்தமாக இருந்தது. நரேம் போனது திரியவில்லை.

„அரங்கு நேற்றம் துடங்கீட்டுது’

ஆரவாரங்கள் கேட்டு மண்டபத்திற்குள் வந்து அமர்ந்தனே.

பொதுமகனைப் பார்த்தனே கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருந்தார். துங்கும் நிலைக்கு வந்து விட்டார் எனத் திரிந்தது.

மெதுவாகச் சரூமினனே.

திரும்பி என்னைப் பார்த்தார். „நான் நினசைசன் நீங்கள் வீட்டைப் போயிடீங்கள் எண்டு'

„நிகழ்ச்சி முடிய ஆக்களை கண்டு சொல்லிட்டுப் போறதுதானே முறை'

'அதுதான் எனக்கும் உள்ள பிரச்சினை. அரங்கேற்றம் முடிஞ்சாப் போல மொய் குடுத்து, போட்டோவாக்கு போஸ் குடுக்காட்டில் வந்தது போனது தரியாமல் போயிடும். மொய் குடுத்த உடனை பறந்திடுவன்'

'அப்ப இரவாச் சாப்பாட்டுக்கு நிக்கலையே?'

'இரவாச் சாப்பாடும் இருக்கே?'

'அழைப்பிதழை சரியாப் பாக்கலையே போல..'

பொதுமகனின் முகம் கொஞ்சம் மாறிப் போயிருந்தது. இரவாச் சாப்பாட்டுக்கு வயிற்றில் இடமிருக்குதோ என்ற கவலை அவருக்கு வந்து விட்டிருந்தது.

அப்பொழுதுதான் நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட தாய் சிக்கன் தொட்டு... இரவாச் சாப்பாட்டுக்கு இருந்த அயிட்டிங்களை அவர் காதுக்குள் சொன்னேன்.

'என்னது இவ்வளவுமா? சொல்லவையிலலை' பொதுமகனுக்கு சங்கடமாக இருந்தது. 'எல்லாமாக நாற்பத்தியழை ஐயிட்டிங்கள் வரும் போல'

நான் அதை ஆமோதித்தேன்.

'என்ன சய்யலாம்' என்று பொதுமகன் என்னிடம் கேட்டார்

'நான் ஒரு கதையை சொல்லவா?'

'இப்பவா? எதுக்கு?'

'சொல்லுறன் களேங்கள்ளேன்'

'பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த அரசன் ஒருவன். அவன் ஒரு சாப்பாட்டுப் பிரியன். எப்பொழுதும் சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பான். ஒவ்வொரு முறையும் சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் வாய்க்குள் இரண்டு விரல்களை விட்டு வாந்தி எடுத்து விட்டு அடுத்த சாப்பாட்டுக்குத் தயாராகி விடுவான்'

பொதுமகன் கதையை சொல்வதை நிறுத்தும் படி ஜாடையை காட்டினார்.

'இரண்டு விரல் விட இடமிருந்தால் இன்னும் இரண்டு கைத் துண்டை உள்ளே தள்ளி இருக்க மாட்டனோ?'

பொதுமகனின் இந்தக் களேவிக் குப்பிற்கு என்னால் மறக்கொண்டு வாயதைத் திறக்க முடியவில்லை. மிளகைமுகி விட்டேன்.

நிகழ்ச்சி முடிந்து வளியே வந்தனே. திரைத்தில் பொதுமகன் நடக்க முடியாமல் சிரமப்பட்டு நடந்து போவது திரைந்தது. கப்பிட்டும் பார்த்தனே. அவர் திரும்பிப் பார்க்கவும் இல்லை. நிற்கவும் இல்லை. ஓடிச் சினென்று இடமறித்தனே.

„என்ன மச்சிரகைக்க ஓடிவாறீங்கள்?’ பொதுமகன் என்னிடம் கேட்டார்.

„கனதரம் கப்பிட்டன். நீங்கள் நிக்கலேலலை’

„எனக்கு ககேக்கலேலலை’

பசியில் காது அடக்கவும் என்பார்கள். இவருக்கு அதிகம் பசித்ததால் அடதை திருக்கிறது.

‘நிகழ்ச்சி எப்பிடி இருந்தது?’ அவரிடம் கேட்டனே.

‘அசத்திப் போட்டான். ஒரு நிகழ்ச்சியிலையும் இப்பிடி ஒருத்தரும் சாப்பாடும் போடலை’

‘கன சாப்பாடும் மிஞ்சிப் போட்டும்’ எனது கவலையைச் சொன்னனே.

‘அதுக்கு தண்ணியும் தந்திருக்கோணும். வழிச்சு துடைச்சிருப்பம்’

‘அப்ப நிகழ்ச்சியைப் பற்றி..?’

‘அதுதானே சொன்னன் அசத்திப் போட்டான். ஒரு நிகழ்ச்சியிலையும் இப்பிடி ஒருத்தரும் சாப்பாடும் போடலை எண்டு’

பொதுமகனுக்கு எரிச்சல் வந்திருக்க வேண்டும். அவரது பச்சில் அது திரைந்தது. மறேக் கொண்டு கதகைக்கும் நிலையில் அவர் இல்லை என்பது புரிந்தது.

அவரைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் மண்டபத்திற்கு வந்தனே.

கொட்டிச் சிதறிக் கிடந்த உணவுகளைக் கட்டி அள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பயிருக்குப் போக வேண்டிய நீ ரை நாங்கள் திசை மாற்றிப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாங்கள் எளிதில் எல்லாவற்றையும் மறந்து போகிறவர்களா?

0.0000.000000

03.10.2014